

nikul oma teise poolele. — Onnis Tiidimatta uskus
 niisama wähe unenägusid, nagu tark Siirak, aga
 seda kuuldes jäi ta ometi natukesel aega mõtlesse
 seisma ja ütles siis wiimaks: „Ära kardad, mee-
 retamine oma lootust Jehoowa peale, küll tema teeb
 kõik hästi.“ — Aga hädaste olid naad kaks aastat
 paari elanud, seal läks unenägu tõeks. — Kohe
 selle järel, kui Tiidimatta oma talwist tööd lõ-
 petas, jäi ta haigeks ja haigus läks päew-päewalt
 iga raskemaks. —
 Kõik oli ta armas abitaasa ta'le abiks ja palus
 ta etu pärast Jumalat; aga Jumalat olid teised
 mõtted ja Tema mõtted ei ole inimese mõtted. —
 Wähem kui laps teab seda, et ta suur laulu-
 sõber oli ja seepärast palus ta ühel päewal jälle
 abitaasa, et ta laulu raamatu tooks ja natukesel
 ta woodi ees laulaks. — Raamat sai toodud ja
 ta rigatses, et lauldud saaks: „Jerusalem ja kallid
 taewa linn, oh oleksime seal!“ j. c. Aga ennem
 weel, kui salm lauldud sai, heitis ta, minu Zoo-
 notan, hinge ja inglid kandsid ta hinge taewa,
 kus põle enam waewa. Pühhapäew selle peale
 olid matuksed ja palju walla rahwast olid teda,
 ta igawesse rahusse saatma tulnud ja hana juures
 laulsid ta looilapsed tema enese tehtud laulu,
 mis nõnda küis: „

Dige pitta.

1. Nu-tu järw sind jä-tan nüüd, pa-ra-di - si tõi - tau

sit; sääl ma laulan lõp-ma-ta pil-ha ing - li, pü - ha

ing - li, pü - ha ing - li selt si - ga.